

v Moskvě, jenž jest ostatně také jen orgánem vlády Čsl. státem dosud de jure neuznané, nejsou soudy Čsl. státu vázány, odporuje-li Čsl. právnímu řádu. Lze tudíž otázku položenou v úvodu těchto důvodů posouditi jediné podle vládních nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 258 a 259 sb. z. a n., a to podle čl. 1. a 11. Z těchto článků vyplývá jako nutný závěr, že splnomocněné zastupitelstvo jest uznáno, pokud jde o věci soukromoprávní, za právnickou osobu jen s omezením na činnost obchodní, a že proto jediné v této činnosti jest oprávněno jednati před soudy, tohoto oprávnění však nemá, pokud jde o věci soukromoprávní mimo činnost obchodní. Nebylo proto oprávněno podati rekurs do usnesení knihovního soudu, jež bylo vydáno ve věci, netýkající se činnosti obchodní. Pro tuto věc nejsou ani vlády obou shora jmenovaných republik, ani jejich orgány, tudíž ani splnomocněné zastupitelstvo, právními osobami, uznanými Čsl. právním řádem, a nejsou proto způsobilé jednati před soudem. Nemělo proto býti k rekursu přihlédnuto jako k oprávněmu prostředku ve smyslu Šu 9 pat. o nesporném řízení, nýbrž bylo jej odmítnouti, a to bez ohledu na to, že rekurs byl podán i jménem ruského státu, neboť nelze uznati stěžovatele jako zástupce tohoto státu. Rekursní soud vyřídil však rekurs ten věcně změnou usnesení soudu první stolice, místo by jej odmítl. Bylo proto změnou jeho usnesení odmítnouti rekurs podaný do usnesení soudu první stolice, a tím je obnoviti, ježto ve skutečnosti nebylo napadeno stranou k tomu oprávněnou.

Čís. 5044.

Vymutiti na vlastníku statku splnění závazku, by se svým dobyt看em krmil i výměnkářovo dobytče, lze jediné exekucí podle Šu 354 ex. ř.

(Rozh. ze dne 19. května 1925, R I 425/25.)

Ku vymožení nároku Františka Š-a proti Františku a Anně P-ovým, by živili pro Františka Š-a jednu svini s prasaty řádnou potravou, navrhl František Š. exekuci zmocněním, by František Š. svou svini s prasaty na útraty manželů P-ových živil nebo živiti dal. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze sdíleti právní názor rekursního soudu, že k vymožení nároku, o něž jde, jest přípustným exekučním prostředkem onen Šu 353 ex. ř. Jde o závazek povinné strany, živiti jednu svini (vymáhajícího věřitele) i s prasaty řádnou potravou. Nejde tedy o jednotlivý čin, který jedním souvislým úkonem, účel jeho dovršujícím, může býti vykonán, nýbrž o úkony se opakující, trvající i pro budoucnost, pokud strany budou navzájem v tomto právním poměru. Kromě toho jde, jak nesporno, o závazek ze smlouvy o výměnek, jejíž osobitá a význačná vlastnost záleží v tom, že dávky a jiná plnění, tvořící obsah výměnku, jsou myšleny

a ujednány v neodlučném vztahu k nemovitosti, z níž výměnek byl vymíněn v tom smyslu, že výměnkové dávky tvoří jakýsi podíl z užitků dotyčné nemovitosti, určený pro výživu výměnkáře, a i ostatní plnění jsou zamýšlena jako úkony, které vykonány býti mají osobou, která právě nemovitost výměnkem stíženou dočasně drží a užívá. Dle notářského spisu i dle rozsudku jest strana povinna, svini s prasaty živiti mezi svým dobyttem, z čehož jasně vyplývá, že závazek ten byl míněn a převzat v tom smyslu, že strana povinná sama k tomu dodá krmivo ze svých zásob a při tom i sama nebo svými lidmi obstará i ony pracovní úkony, jichž jest třeba při krmení. Jde tedy o reální závazek vázaný na osobu vlastníka zavazené reality. Dle této zřejmé právní povahy závazku nelze tedy souditi, že jde o čin (úkon) zastupitelný, o plnění, které by mohlo býti předsevzato osobou třetí, třebas to bylo prakticky i možné. Kdyby, jak rekursní soud míní, měla býti svině s prasaty dána do krmení jiné osobě na náklad strany povinné, nastala by tím právní změna dosavadního závazku a to změna, závazek ten podstatně zatěžující, ježto by straně povinné bylo tím znemožněno, by použila ke krmení vlastních zásob a vykonala nebo vykonati dala svými lidmi práce s krmením spojené, za příležitosti stejné práce, kterou při tom obstarati musí pro vlastní dobytek, jak jediné k tomu dle smlouvy povinna jest a ořídržována býti může a ježto by musila nadále krmiteli k tomu ustanovenému hraditi na penězích hodnotu krmiva i hodnotu při tom vynaložené práce, aniž by měla možnosti, ježto jde o plnění opěťovaná do budoucnosti, i při nejlepší a poctivé vůli a ochotě k náležitému plnění znova zase převzítí osobní plnění závazku toho. I když by tedy nebylo proti vedení exekuce závady z domnělých nedostatků exekučního titulu, jak je usnesení soudu právě o vzhledem na § 7 ex. ř. podrobně vytýká, bylo exekuční návrh, dožadující se výslovně a jediné exekuce dle §u 353 ex. ř., dle těchto úvah jako právně nevhodný zamítnouti.

Čís. 5045.

Vyloučeny z exekuce podle §u 251 čís. 6 ex. ř. jsou i stroje a nástroje, potřebné pro živnostenské pomocníky dlužníkovy.

(Rozh. ze dne 19. května 1925, R I 426/25.)

Návrhu dlužníka (truhláře), by byly z exekuce vyloučeny 2 hoblice, 1 rozdělená hoblice a 4 truhlářské pily, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Dlužník navrhl zrušení exekuce z důvodu, že věci těch nutně potřebuje k provozování truhlářského řemesla. Sluší tedy v otázce, které věci jsou z exekuce vyloučeny, použití ustanovení §u 251 čís. 6 ex. ř. Dle tohoto jsou nezabavitelné předměty, kterých dlužník potřebuje k osobnímu provozování malé živnosti. Rozšiřovati toto ustanovení na živnosti většího rozsahu, není zákonem odůvodněno. K osobnímu provozování malé živnosti truhlářské stačí úplně jedna hoblice a 4 truhlářské pily, které výkonný orgán kromě různých dlat a jiného truhlářského náčiní dlužníku jako nezabavené ponechal. Další tři hoblice a 4 pily, jichž vyloučení dlužník